

Arrest

nr. 272 997 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2022 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer :

Naam: B. (..) Voornaam: R. (..)

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Annaba

Nationaliteit: Algerije

alias:

B. R. (...), geboren op X, onderdaan van Algerije;

B. R. (...), geboren op X, onderdaan van Algerije;

B. R. (...), geboren op X, onderdaan van Algerije.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om verschillende inbreuken te plegen op de openbare orde.

Op 08.01.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden door de correctionele rechtbank van Hasselt uit hoofde van mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, belaging en niet-naleving van een tijdelijk huisverbod.

Op 02/10/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar met 6 maanden probatie uitstel door de correctionele rechtbank van Hasselt voor de fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, voor opzettelijke slagen en verwondingen, voor bedreigingen (mondeling of schriftelijk - onder bevel of voorwaarde - criminele straf), voor bedreigingen (schriftelijk - zonder bevel of voorwaarde), als dader of mededader en voor bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Het probatieuitstel werd herroepen op 26.05.2021 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt.

Op 07/01/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden (gedeeltelijk voldaan: blijft 190 dagen) door de Correctionele rechtbank van Hasselt voor gewone diefstal.

Op 20/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met uitstel 3jaar behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Hasselt voor slagen en verwondingen - opzettelijke slagen; slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreigingen - mondeling of schriftelijk; woonstschennis - met geweld, bedreigingen, braak; slagen en verwondingen • opzettelijke slagen met voorbedachte rade.

Op 23/12/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf met 5 jaar probatie uitstel door de rechtbank van Hasselt voor slagen en verwondingen - opzettelijke slagen. Op 22.02.2017 werd deze probatieuitstel echter herroepen door de correctionele rechtbank van Hasselt. Op 18/06/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 80 uur werkstraf (4 maanden vervangende gevangenis) door het Hof van Beroep van Antwerpen voor gewone diefstal.

Op 20/12/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf met uitstel 3jaar voor 3/4 + 2 maanden gevangenisstraf met uitstel 3 jaar voor 1/2 door de correctionele rechtbank van Luik voor gewone diefstal; vreemdelingen - onwettig binnenkomen of verblijf.

Gelet op de herhaling van deze feiten, op hun maatschappelijke impact en ook rekening houdend met het lucratief karakter van bepaalde van deze feiten en het geweld dat hij soms heeft gebruikt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. B. R. (...) heeft geen gevolg gegeven aan de beslissing tot inreisverbod van 8 jaar die hem betekend werden op 30.07.2013. Betrokkene heeft geen bewijs geleverd dat hij gevolg heeft gegeven aan deze beslissing. Deze is dus nog steeds van toepassing.

B. R. (...) heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 20.01.2022. Hij verklaart sinds 20 jaar te pendelen tussen Nederland en België en een duurzame relatie te hebben in België met een Belgische dame van Turkse oorsprong, dame waarvan hij de naam niet kwijt wil. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie* of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur

en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

B. R.(..) heeft twee minderjarige kinderen. Hij is gescheiden van hun Belgische moeder op 28.06.2017. De twee minderjarige kinderen zijn volgens betrokkene geplaatst door toedoen van hun moeder. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen. De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen passen aan nieuwe situaties. Wat zijn banden met zijn gezin betreft is het vonnis van 08/01/2020 zeker vermeldenswaardig. De rechter haalt feiten aan die bijzonder ernstig zijn en getuigen in hoofde van beklagde van een flagrant gebrek aan normbesef, een agressieve ingesteldheid, een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van zijn ex-echtgenote en een gebrek aan respect voor een beslissing van de procureur des konings en een vonnis van de familierechtbank, waarbij een tijdelijk huisverbod en contactverbod werd opgelegd. Bovendien stelt de rechter dat de beklagde uit de voorgaande veroordelingen geen enkele lering heeft getrokken. Betreffende zijn gezin dient vastgesteld te worden dat het hebben van kinderen in België de betrokkene er ook niet van weerhouden heeft om op regelmatige basis strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van de betrokkene. Huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM lijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Vermeldenswaardig is dat B. R. (..) gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn jongste dochter. Rekening houdend met wat vooraf gaat werd op 10.04.2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Op 31.08.2020 werd het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.

Betrokkene verklaart psychische problemen te hebben ingevolge zijn preciaire verblijfssituatie. Hij staakt zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. B. R. (..) blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Anderzijds weigert hij terug te keren naar Algerije omwille van redenen die behoren tot de privé sfeer. Hij heeft twee kinderen in België die hij wil zien opgroeien. Hij is al langer in Europa dan hij ooit in zijn vaderland is geweest. De feiten waarvoor hij is opgesloten zijn niet recent en bovendien stelt hij dat de Algerijnse autoriteiten nooit een laissez-passer zullen afleveren omdat hij Belgische kinderen heeft. Deze redenen behoren niet tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

B. R. (..) heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 20.01.2022. Hij verklaart sinds 20 jaar te pendelen tussen Nederland en België, dit terwijl hij onderworpen is aan een beslissing tot inreisverbod van 8 jaar die hem betekend werd op 30.07.2013. B. R. (..) heeft gezinshereniging aangevraagd met zijn jongste dochter. Op 10.04.2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Op 31.08.2020 werd het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij sindsdien zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen bewijs geleverd dat hij gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden tussen 28/01/2012 en 13.12.2016.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 30.07.2013. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is. Betrokkene heeft geen bewijs geleverd dat hij gevolg heeft gegeven aan deze beslissing. Deze is dus nog steeds van toepassing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De betrokkene heeft zeven aanvragen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU ingediend. Zijn laatste verzoek werd op 10.04.2020 geweigerd. Deze aanvragen werden steeds geweigerd op basis van openbare orde.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om verschillende inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 08.01.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden door de correctionele rechtbank van Hasselt uit hoofde van mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, belaging en niet-naleving van een tijdelijk huisverbod. Op 02/10/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar met 6 maanden probatie uitstel door de correctionele rechtbank van Hasselt voor de fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, voor opzettelijke slagen en verwondingen, voor bedreigingen (mondeling of schriftelijk • onder bevel of voorwaarde - criminele straf), voor bedreigingen (schriftelijk - zonder bevel of voorwaarde), als dader of mededader en voor bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Het probatie-uitstel werd herroepen op 26.05.2021 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt. Op 07/01/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden (gedeeltelijk voldaan: blijft 190 dagen) door de Correctionele rechtbank van Hasselt voor gewone diefstal. Op 20/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met uitstel 3jaar behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Hasselt voor slagen en verwondingen - opzettelijke slagen; slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreigingen - mondeling of schriftelijk; woonstschennis - met geweld, bedreigingen, braak; slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met voorbedachte rade. Op 23/12/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf met 5 jaar probatie uitstel door de rechtbank van Hasselt voorslagen en verwondingen - opzettelijke slagen. Op 22.02.2017 werd deze probatie uitstel echter herroepen door de correctionele rechtbank van Hasselt. Op 18/06/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 80 uur werkstraf (4 maanden vervangende gevangenis) door het Hof van Beroep van Antwerpen voor gewone diefstal. Op 20/12/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf met uitstel 3jaar voor 3/4 + 2 maanden gevangenisstraf met uitstel 3 jaar voor 1/2 door de correctionele rechtbank van Luik voor gewone diefstal; vreemdelingen - onwettig binnenkomen of verblijf.

Gelet op de herhaling van deze feiten, op hun maatschappelijke impact en ook rekening houdend met het lucratief karakter van bepaalde van deze feiten en het geweld dat hij soms heeft gebruikt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Brussel, 26.01.2022"

1.2. Op 26 januari 2022 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer :

Naam: B. (..)

Voornaam: R. (..)

Geboortedatum: 04.03.1985

Geboorteplaats: Annaba

Nationaliteit: Algerije

alias:

B. R. (..), geboren op 04.03.1985, onderdaan van Algerije;

B. R. (..), geboren op 04.03.1985, onderdaan van Algerije;

B. R. (..), geboren op 04.03.1985, onderdaan van Algerije.

wordt een inreisverbod voor 15 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 26.01.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980: X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 15 jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde

B. R. (...) heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 20.01.2022. Hij verklaart sinds 20 jaar te pendelen tussen Nederland en België en een duurzame relatie te hebben in België met een Belgische dame van Turkse oorsprong, dame waarvan hij de naam niet kwijt wil. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

B. R. (...) heeft twee minderjarige kinderen. Hij is gescheiden van hun Belgische moeder op 28.06.2017. De twee minderjarige kinderen zijn volgens betrokkene geplaatst door toedoen van hun moeder. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen. De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen passen aan nieuwe situaties. Wat zijn banden met zijn gezin betreft is het vonnis van 08/01/2020 zeker vermeldenswaardig. De rechter haalt feiten aan die bijzonder ernstig zijn en getuigen in hoofde van beklagde van een flagrant gebrek aan normbesef, een agressieve ingesteldheid, een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van zijn ex-echtgenote en een gebrek aan respect voor een beslissing van de procureur des konings en een vonnis van de familierechtbank, waarbij een tijdelijk huisverbod en contactverbod werd opgelegd. Bovendien stelt de rechter dat de beklagde uit de voorgaande veroordelingen geen enkele lering heeft getrokken. Betreffende zijn gezin dient vastgesteld te worden dat het hebben van kinderen in België de betrokkene er ook niet van weerhouden heeft om op regelmatige basis strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van de betrokkene. Huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM lijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Vermeldenswaardig is dat B. R. (...) gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn jongste dochter. Rekening houdend met wat vooraf gaat werd op 10.04.2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Op 31.08.2020 werd het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.

Betrokkene verklaart psychische problemen te hebben ingevolge zijn precaire verblijfssituatie. Hij staat zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. B. R. (...) blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Anderzijds weigert hij terug te keren naar Algerije omwille van redenen die behoren tot de privésfeer. Hij heeft twee kinderen in België die hij wil zien opgroeien. Hij is al langer in Europa dan hij ooit in zijn vaderland is geweest. De feiten waarvoor hij is opgesloten zijn niet recent en bovendien stelt hij dat de Algerijnse autoriteiten nooit een laissez-passer zullen afleveren omdat hij Belgische kinderen heeft. Deze redenen behoren niet tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om verschillende inbreuken te plegen op de openbare orde.

Op 08.01.2020 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden door de correctionele rechtbank van Hasselt uit hoofde van mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, belaging en niet-naleving van een tijdelijk huisverbod.

Op 02/10/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 1 jaar met 6 maanden probatie uitstel door de correctionele rechtbank van Hasselt voor de fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, voor opzettelijke slagen en verwondingen, voor bedreigingen (mondeling of schriftelijk

- onder bevel of voorwaarde – criminele straf), voor bedreigingen (schriftelijk – zonder bevel of voorwaarde), als dader of mededader en voor bedreigingen door gebaren of zinnebeelden. Het probatieuitstel werd herroepen op 26.05.2021 door de Correctionele Rechtbank van Hasselt.

Op 07/01/2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 7 maanden (gedeeltelijk voldaan: blijft 190 dagen) door de Correctionele rechtbank van Hasselt voor gewone diefstal.

Op 20/03/2018 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenisstraf met uitstel 3jaar behalve de voorhechtenis door de correctionele rechtbank van Hasselt voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen; slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid; bedreigingen – mondeling of schriftelijk; woonstschennis – met geweld, bedreigingen, braak; slagen en verwondingen - opzettelijke slagen met voorbedachte rade.

Op 23/12/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 6 maanden gevangenisstraf met 5 jaar probatie uitstel door de rechtbank van Hasselt voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen. Op 22.02.2017 werd deze probatieuitstel echter herroepen door de correctionele rechtbank van Hasselt.

Op 18/06/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 80 uur werkstraf (4 maanden vervangende gevangenis) door het Hof van Beroep van Antwerpen voor gewone diefstal.

Op 20/12/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenisstraf met uitstel 3jaar voor 3/4 + 2 maanden gevangenisstraf met uitstel 3 jaar voor 1/2 door de correctionele rechtbank van Luik voor gewone diefstal; vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijf.

Gelet op de herhaling van deze feiten, op hun maatschappelijke impact en ook rekening houdend met het lucratief karakter van bepaalde van deze feiten en het geweld dat hij soms heeft gebruikt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Brussel, 26.01.2022”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 EVRM in combinatie met artikel 13 EVRM, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed....”

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag liggen;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Overwegende dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod stellen dat verzoeker niet meer in België mag verblijven.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker geen geldig paspoort of geldig visum heeft omdat hij in afwachting is van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat verwerende partij stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan op basis van art. 74/14, §3,1° en 3° Vreemdelingenwet.

Dat er in casu echter geen risico is op onderduiken.

Dat de kinderen van verzoeker in België wonen. Dat verzoeker zijn kinderen niet zou achterlaten.

Dat verzoeker geen bedreiging is voor de openbare orde.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker op welke manier dan ook een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en de rust van de burgers zou verstoren.

Dat er nergens wordt gemotiveerd dat verzoekers gedrag kan vallen onder dwingende redenen van openbare veiligheid die de verwijdering kunnen rechtvaardigen.

Op basis van deze beslissing kan men onmogelijk afleiden waarom verzoeker in concreto een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van conculant en onvoldoende rekening heeft gehouden met alle beschikbare elementen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing op dit punt geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Verder stelt verwerende partij in het inreisverbod dat de duurtijd van 15 jaar van het inreisverbod proportioneel is.

Dat de duurtijd van het inreisverbod en de proportionaliteit ervan ook niet gemotiveerd werden.

Dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden waarom precies een inreisverbod van 15 jaar verantwoord is en waarom dit proportioneel is. Met de gegeven motivering zou men evenzeer kunnen opteren voor een inreisverbod van een andere duur.

Dat verwerende partij dezelfde motivering gebruikt voor het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod.

Dat verwerende partij louter een opsomming geeft van de veroordelingen van verzoeker.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij geeft geen uitleg omtrent het inreisverbod en de duur ervan.

Verwerende partij houdt geen rekening met de impact die dit inreisverbod zal hebben op het privéleven.

De motivering die wordt gegeven door verwerende partij is zeer kort en algemeen en houdt geen rekening met de specifieke situatie van verzoeker.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van 15 jaar opgelegd.

De motivering voor de ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt gevonden in de veroordelingen van verzoeker.

Dat deze motivering echter algemeen is en geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van het geval zoals artikel 74/11 Vreemdelingenwet voorziet: men spreekt van laakbaar gedrag, uiting van een asociale en valse persoonlijkheid, geen respect voor eigendom en andere personen, geen respect voor de regels geldend in een rechtsstaat, gevoel van onveiligheid bij de burger.

Al de genoemde aspecten kunnen gelden voor elk misdrijf terwijl men niet voor elk misdrijf een inreisverbod van 15 jaar zal opleggen.

Om die reden is de motivering niet afdoende en werd de beslissing op onzorgvuldige wijze genomen.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De "fair balance" -toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de aard van de feiten.

Verzoeker is meermaals veroordeeld voor straffen met uitstel.

Een inreisverbod van 15 jaar hierbij is niet proportioneel, o.m. gelet op het doel dat de Belgische Staat wil bereiken, m.n. recidive vermijden.

Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten en doet ook betalingen aan de burgerlijke partijen ter vergoeding van hun schade.

Op deze manier doet hij aan boetedoening en neemt hij zijn verantwoordelijkheid voor de gepleegde feiten doch dient hij geen tweede maal bestraft te worden met door een inreisverbod van 15 jaar, waar het de facto op neerkomt.

Verzoeker wilt contact met zijn kinderen houden. Zijn kinderen zullen opgroeien in België. Om al deze redenen is het thans niet proportioneel om nu nog een inreisverbod van 15 jaar op te leggen.

Dat er dus niet meer gesproken kan worden van een maatschappelijke impact gezien verzoeker de verantwoordelijkheid voor zijn daden reeds opnam.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat op grond van het voorgaande dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering en afweging van relevante elementen is gebeurd om een inreisverbod van 15 jaar op te leggen.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen op basis van algemene overwegingen die voor elk misdrijf kunnen gelden zonder rekening te houden met de werkelijke toestand.

De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

In de beslissing wordt niet gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod 15 jaar bedraagt en waarom dit dan als proportioneel gezien wordt.

Dat aldus niet alleen het inreisverbod zelf maar ook de duur van 15 jaar onvoldoende wordt gemotiveerd en dat ook die beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier zodat ook op dit punt een schending van het middel kan vastgesteld worden.

A. Artikel 3 EVRM - Verbod van foltering

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar land van herkomst, gelet op een hoog risico op onmenselijke en ontterende behandeling bij een terugkeer.

Dat de procedures inzake de ontvangst van teruggekeerde vluchtelingen bij de grenscontroleposten niet transparant zijn. Daardoor is het moeilijk vast te stellen hoe teruggekeerde vluchtelingen doorgaans worden behandeld door de Algerijnse autoriteiten.

Dat er geen eerlijke rechtsgang is in land van herkomst.

Dat er sprake is van willekeurige arrestaties, buitengerechterlijke detenties en illegale detentiecentra.

Dat mensen er mishandeld worden.

Het staat dus vast dat verzoeker een risico op foltering en/of een onmenselijke en mensonterende behandeling loopt.

Dit maakt duidelijk een schending van art. 3 EVRM uit.

B. Artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM

Dat verzoeker naar land van herkomst moet gaan.

Dat verzoeker echter geen band meer heeft met land van herkomst.

Dat verwerende partij toegeeft dat terugkeren naar land van herkomst zeer moeilijk zal zijn.

Dat verwerende partij stelt dat verzoeker de banden met zijn familie en vrienden in België maar moet zien te onderhouden via andere middelen. Dat verzoeker een hechte band heeft met zijn dochter en deze niet wilt verliezen.

Dat verwerende partij onvoldoende motiveert waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod aan verzoeker is betekend. Dat stellen dat verzoeker maar naar land van herkomst dient terug te keren, zonder enig concreet onderzoek of dit nog mogelijk is, rekening houdend met de situatie van verzoeker, niet wordt gedaan.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al heeft geoordeeld dat:

"De Raad benadrukt echter nogmaals dat de verwerende partij met haar betoog hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan het feit dat de verzoekende partij, gelet op het ontbreken van duidelijkheid omtrent het land waarnaar zij zal verwijderd worden, niet in de mogelijkheid is een daadwerkelijk verweer te voeren tegen de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 van het EVRM. Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM prima facie aannemelijk gemaakt" [...]

De administratieve beslissingen moeten een werkelijke kritiek toelaten ten aanzien van de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

In twee zaken waarin het besluit tot verwijdering de bestemming niet aangaf, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor recht geoordeeld dat:

« 69. Les preuves concernant les raisons exactes du défaut d'exécution de l'arrêté d'expulsion ne sont pas sans équivoque. Leur évaluation est rendue plus difficile par le fait que l'arrêté d'expulsion ne précisait pas le pays de destination, cela n'étant pas nécessaire en droit interne. L'article 48 de la Loi sur les étrangers ne permet pas de clarifier suffisamment la question - il concerne des questions techniques, telles que l'escorte de la personne expulsée, et, en tout cas; ne nécessite pas que le pays de destination doit être identifié dans un acte juridique contraignant. La Cour estime que ce régime juridique et la pratique peut être considérée comme problématique à l'égard de l'exigence de sécurité juridique, inhérent à toutes les dispositions de la Convention. Lorsqu'il s'agit de privation de liberté, la sécurité juridique doit être strictement respectée en ce qui concerne chaque élément pertinent à la justification de la détention en vertu du droit national et la Convention. Dans les cas d'étrangers détenus en vue d'une expulsion, le manque de clarté, notamment quant au pays de destination, pourrait entraver le contrôle effectif de la diligence des autorités dans l'exécution de la mesure d'éloignement » [...].

In deze zaak, was verzoeker een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitwijzingsbevel met inreisverbod van tien jaar.

Het Hof heeft een schending vastgesteld van artikel 5 EVRM en heeft tevens vermeld dat andere bepalingen van het Verdrag ook zouden kunnen worden geschonden gelet op de afwezigheid van vermelding van de bestemming.

In een andere zaak, oordeelde het Hof dat :

« 106. La principale préoccupation de la Cour est de savoir si des garanties efficaces existent qui protègent le demandeur contre le refoulement arbitraire, qu'il soit direct ou indirect vers le pays qu'il a fui (voir MSS c. Belgique et Grèce [GC], no. 30696/09, § 286, 21 Janvier 2011). Il n'est pas certain que, si et quand elles comptaient procéder à l'expulsion du requérant, les autorités bulgares auraient examiné avec la rigueur nécessaire si son retour au Liban constituerait pour lui un risque de traitements prohibés par l'article 3 (contraste MH c. Suède (déc.), no. 10641/08, § § 25 et 41, 21 Octobre 2008). Le gouvernement n'a fourni aucune précision sur la manière dont les autorités d'immigration appliquent la section 44a lors de l'exécution des ordres d'expulsion, et n'a donné aucun exemple concret. La loi sur les étrangers 1998 et les règlements pour son application sont silencieux sur ce point et il n'y a pas de cas rapportés (voir paragraphe 38 ci-dessus in fine). Il n'est donc pas clair de savoir au regard de quelle norme et sur base de quelles informations les autorités vont prendre une décision, le cas échéant, à propos du risque encouru par le demandeur s'il était renvoyé au Liban. De même, il n'existe aucune indication quant à savoir si, dans l'hypothèse où les autorités choisissent d'envoyer le demandeur vers un pays tiers, elles examineront bien s'il ne risquerait pas d'être envoyé, à partir de là, vers le Liban, sans tenir compte du risque de mauvais traitements. La Cour rappelle que dans sa jurisprudence l'éloignement vers un pays intermédiaire ne modifie pas la responsabilité de l'Etat qui expulse de s'assurer que le demandeur n'est

pas exposé à des traitements contraires à l'article 3 en raison de la décision d'expulsion (voir TI c. au Royaume-Uni, précité; Salah Sheekh, précité, § 141; KRS c. Royaume-Uni (déc.), n 32733/08, 2 Décembre 2008; Abdolkhani et Karimnia, précité, § 88; Babar Ahmad et D'autres, précité, § § 113 à 16 et MSS c. Belgique et Grèce, précité, § § 338 à 61).

107. L'absence d'un cadre juridique offrant des garanties suffisantes dans ce domaine permet à la Cour de conclure qu'il existe des motifs sérieux de croire que le demandeur risque d'une violation de ses droits en vertu de l'article 3 (voir, mutatis mutandis, Abdolkhani et Karimnia, précité, § 89). A cet égard, la Cour estime nécessaire de rappeler que la nature grave et irréversible des conséquences potentielles est telle que la question appelle à un examen rigoureux » [...].

Het hof stelt in deze zaak dat in de mate dat een staatloze het voorwerp uitmaakt van een uitwijzingsbevel voor redenen van openbare orde, artikel 3 EVRM schendt."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum, dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden waarbij een feitelijke uiteenzetting wordt gegeven van de gedragingen van verzoekende partij die aan de grondslag liggen van deze vaststelling, en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van acht jaar waaraan zij geen gevolg heeft gegeven en dat nog steeds van toepassing is. Tevens wordt gemotiveerd waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, meer bepaald wordt vastgesteld dat conform artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet er een risico op onderduiken bestaat waarbij feitelijk wordt toegelicht op grond waarvan tot deze vaststelling wordt gekomen alsook wordt erop gewezen dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde en wordt ook hier omstandig uiteengezet waarom dit volgens verwerende partij zo is. Verder kan in het bestreden bevel een omstandige motivering gelezen worden aangaande het gezins- en privéleven van verzoekende partij, haar medische toestand, alsook waarom een terugkeer naar het herkomstland geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Ook wat betreft het bestreden inreisverbod blijkt dat een motivering in rechte wordt voorzien, met name artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde waarbij ook ingegaan wordt op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij niet in bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum om op rechtmatige wijze in België te kunnen verblijven. Verzoekende partij betoogt wel dat zij *“in afwachting is van de behandeling van (haar) lopende procedure”* maar zij verduidelijkt geenszins om welke lopende procedure dat zou gaan, laat staan dat zij aantoonde dat zij tijdelijk werd toegelaten tot verblijf in afwachting van de behandeling van enige procedure. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in afbreuk te doen aan de vaststelling in het bestreden bevel dat: *“(z)ij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum”* zodat haar conform artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Dit vormt *an sich* al een determinerend motief met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Verzoekende partij betoogt voorts geen bedreiging te vormen voor de openbare orde.

2.7. Artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, eveneens een determinerend motief op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)”

De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat luidt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De Raad wijst erop dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C- 30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

2.8. *In casu* werd een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van vijftien jaar opgelegd om volgende redenen:

- verzoekende partij heeft doorheen de jaren verschillende inbreuken gepleegd op de openbare orde waarvoor zij maar liefst zeven keer veroordeeld werd, gaande van
- een veroordeling op 20 december 2012 tot acht maanden gevangenisstraf met uitstel 3 jaar voor $\frac{3}{4}$ + twee maanden gevangenisstraf met uitstel 3 jaar voor $\frac{1}{2}$ voor gewone diefstal en onwettige binnenkomst of verblijf,
- een veroordeling op 18 juni 2014 tot 80 uren werkstraf (of 4 maanden vervangende gevangenisstraf) voor gewone diefstal,
- een veroordeling op 23 december 2015 tot zes maanden gevangenisstraf met 5 jaar probatieuitstel voor opzettelijke slagen,
- een veroordeling op 20 maart 2018 tot achttien maanden gevangenisstraf met uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis voor opzettelijke slagen, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, mondelinge of schriftelijke bedreigingen, woonstschennis met geweld, bedreigingen, braak, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met voorbedachten rade,
- een veroordeling op 7 januari 2019 tot zeven maanden gevangenisstraf voor gewone diefstal,
- een veroordeling op 2 oktober 2019 tot een gevangenisstraf van één jaar met zes maanden probatie uitstel voor de fabricatie, verkoop, invoer of het dragen van verboden wapens, voor opzettelijke slagen en verwondingen, voor bedreigingen, als dader of mededader en voor bedreigingen door gebaren of zinnebeelden,
- tot
- een veroordeling op 8 januari 2020 tot acht maanden gevangenisstraf voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarde, met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, belaging en niet-naleving van een tijdelijk huisverbod.

De verwerende partij besluit daaruit dat: *“Gelet op de herhaling van deze feiten, op hun maatschappelijke impact en ook rekening houdend met het lucratief karakter van bepaalde van deze feiten en het geweld dat hij soms heeft gebruikt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”* alsook: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 15 jaar proportioneel.”*

2.9. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich geenszins tot een opsomming van de veroordelingen die zij heeft opgelopen, maar duidt de verwerende partij ook de feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, alsook de strafmaat die haar werd opgelegd. Verzoekende partij kan voorts ook geenszins ernstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet blijkt waarom zij door haar gedrag beschouwd wordt als een actueel gevaar voor de openbare orde. Zoals de verwerende partij erop gewezen heeft is verzoekende partij verschillende keren veroordeeld geweest, voor ondermeer diefstal en geweldsdelicten en heeft dit geleid tot verschillende gevangenisstraffen. Uit het herhaaldelijk karakter van de feiten blijkt wel degelijk dat verzoekende partij geen lering trekt en zich telkens opnieuw bezondigde aan strafbare feiten. Verzoekende partij kan de ernst van de door haar gepleegde feiten en het herhaaldelijk karakter ervan bezwaarlijk ontkennen. Gelet op het feit dat verzoekende partij al diverse veroordelingen heeft opgelopen maar haar dit niet tot inkeer heeft gebracht, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

2.10. Waar verzoekende partij voorhoudt dat er geen risico op onderduiken is en zij aldus aangeeft niet akkoord te zijn met het gegeven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, wijst de Raad erop dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek ook gesteund is op artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet, meer bepaald omdat zij een bedreiging is voor de openbare orde, hetgeen een determinerend motief betreft dat *an sich* de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek kan schragen. Haar kritiek is aldus gericht tegen een overtollige motivering.

2.11. Waar verzoekende partij meer specifiek aangaande de duur van het inreisverbod nog betoogt dat hieromtrent noch omtrent de proportionaliteit ervan wordt gemotiveerd, kan zij evenmin worden gevolgd. Het bestreden inreisverbod vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. *In casu* werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient *in casu* dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van vijftien jaar, berust. Dit betekent echter niet, zoals de verzoekende partij lijkt te betogen, dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In de parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat uit het bestreden inreisverbod wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat actueel een inreisverbod van vijftien jaar gerechtvaardigd is. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan verschillende misdrijven bestaande ondermeer uit diefstallen en geweldsdelicten. Er wordt geoordeeld dat gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter van de feiten en ook rekening houdende met het lucratief karakter van bepaalde van deze feiten en het geweld dat verzoekende partij soms heeft gebruikt, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde ernstig te kunnen schaden. De duur van het inreisverbod wordt mede gerechtvaardigd en proportioneel geacht door het feit dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM een terugkeer niet verhinderen en dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven.

Verzoekende partij kan, gelet op haar crimineel parcours en de feiten waarvoor zij veroordeeld werd, bezwaarlijk voorhouden dat zij de openbare orde niet ernstig heeft verstoord. Verder heeft de verwerende partij ook verduidelijkt voor welke feiten verzoekende partij werd veroordeeld, wat de veroordelingen inhielden en wanneer deze veroordelingen plaatsvonden. De verwerende partij wijst daarbij ook op het herhaaldelijk karakter van de feiten. Uit het crimineel parcours van verzoekende partij blijkt inderdaad dat zij herhaling van strafbaar gedrag geenszins schuwt. Uit deze vaststellingen kan redelijkerwijze besloten worden dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde ernstig te kunnen schaden en zij aldus een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet op automatische

wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar, noch daartoe louter verwezen heeft naar een strafrechtelijke veroordeling, maar duidelijk gemotiveerd heeft waarom de diverse veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen doen getuigen van een ernstige verstoring van de openbare orde en waarom hieruit kan afgeleid worden dat zij nog steeds gezien kan worden als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Het betoog van verzoekende partij dat niet daadwerkelijk rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en dat geen afweging werd gemaakt tussen haar persoonlijke belangen en de belangen van de overheid, is, gelet op de uitdrukkelijke motieven in het bestreden inreisverbod alsook in het bestreden bevel, niet ernstig. Het loutere feit voorts dat de motiveringen in de bestreden beslissingen op sommige punten identiek zijn, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid ervan noch maakt dat de motivering niet afdoende zou zijn.

De Raad ziet voorts ook niet in op welke wijze de verwerende partij *“geen (...) rekening met de aard van de feiten”* zou gehouden hebben. De verwerende partij wijst er immers uitdrukkelijk op om wat voor soort feiten het gaat. Zo stelt zij ondermeer vast dat het gaat om diefstallen, feiten die een lucratief karakter vertonen, alsook geweldsdelicten waaruit blijkt dat verzoekende partij het gebruik van geweld niet schuwt. Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat uit de aard van de feiten niet blijkt dat het zou gaan om ernstige feiten. Verzoekende partij, waar zij er nog op wijst dat zij meermaals veroordeeld werd tot een gevangenisstraf met uitstel, slaagt er voorts ook niet in afbreuk te doen aan de vastgestelde ernst van de feiten. Er blijkt immers niet dat er een minimumeis geldt met betrekking tot de strafmaat om te kunnen spreken van een ernstig strafbaar feit. Ook een veelvoud van kleinere strafbare feiten kan bovendien aanleiding geven tot de vaststelling dat een vreemdeling een voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde (cfr. EHRM, *Munir Johanna t. Denemarken*, 12 januari 2021, §§53-59; HvJ, c-349/06, 4 oktober 2007). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat, gelet op haar jarenlang volgehouden crimineel parcours, waaruit blijkt dat er meermaals sprake is van diefstallen en geweldsdelicten, en eveneens dat eerdere veroordelingen haar niet tot inzicht hebben gebracht, de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat zij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen en dat, rekening houdende met haar persoonlijke omstandigheden, een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd alsook een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar proportioneel wordt geacht. Uit de gegeven motivering blijkt ook duidelijk dat de verwerende partij wijst op het gevaar voor recidive, waar zij vaststelt dat er een herhaling is van feiten. De Raad herhaalt nogmaals dat uit de criminele historiek van verzoekende partij duidelijk naar voren komt dat eerdere veroordelingen haar niet tegenhouden om te hervallen in ernstig crimineel gedrag. Het loutere feit dat zij aldus haar straf zou hebben uitgezeten en burgerlijke partijen zou betalen doet dan ook aan voorgaande geen afbreuk.

2.12. Waar verzoekende partij nog betoogt dat niet wordt gemotiveerd dat haar gedrag *“kan vallen onder dwingende redenen van openbare veiligheid die de verwijdering kunnen rechtvaardigen”* maakt zij geenszins aannemelijk dat de *in casu* de bestreden beslissingen enkel kunnen getroffen worden wanneer er dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn.

2.13. Verzoekende partij is voorts ook geenszins ernstig waar zij betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd naar haar situatie of dat geen rekening werd gehouden met alle beschikbare elementen. Zoals duidelijk blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen heeft de verwerende partij oog gehad voor de specifieke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en heeft zij gemotiveerd waarom *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod voor de duur van vijftien jaar wordt opgelegd en waarom het gezins- en privéleven van verzoekende partij, noch medische argumenten of enig ander relevant gegeven deze beslissingen in de weg staan. Door louter te betogen dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie zonder nader te duiden waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

2.14. Verzoekende partij betoogt voorts dat haar kinderen in België wonen, dat zij contact met hen wil onderhouden en hen niet wil achterlaten. Zij meent tevens dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven in België.

2.15. Met betrekking tot de in België aanwezige kinderen van verzoekende partij als haar privéleven heeft de verwerende partij als volgt overwogen: *“B. R.(...) heeft twee minderjarige kinderen. Hij is gescheiden van hun Belgische moeder op 28.06.2017. De twee minderjarige kinderen zijn volgens betrokkene geplaatst door toedoen van hun moeder. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet*

samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen. De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen passen aan nieuwe situaties. Wat zijn banden met zijn gezin betreft is het vonnis van 08/01/2020 zeker vermeldenswaardig. De rechter haalt feiten aan die bijzonder ernstig zijn en getuigen in hoofde van beklagde van een flagrant gebrek aan normbesef, een agressieve ingesteldheid, een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van zijn ex-echtgenote en een gebrek aan respect voor een beslissing van de procureur des konings en een vonnis van de familierechtbank, waarbij een tijdelijk huisverbod en contactverbod werd opgelegd. Bovendien stelt de rechter dat de beklagde uit de voorgaande veroordelingen geen enkele lering heeft getrokken. Betreffende zijn gezin dient vastgesteld te worden dat het hebben van kinderen in België de betrokkene er ook niet van weerhouden heeft om op regelmatige basis strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van de betrokkene. Huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM lijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Vermeldenswaardig is dat B. R. (...) gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn jongste dochter. Rekening houdend met wat vooraf gaat werd op 10.04.2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Op 31.08.2020 werd het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.”

De Raad kan de verwerende partij volgen waar zij erop wijst dat “De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen.” De Raad wijst in dit verband op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn/haar (minderjarige) kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür / Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant / het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur / het Verenigd Koninkrijk). In casu dringt de vaststelling zich op dat – in tegenstelling tot wat verzoekende partij bloot beweert – geen nauwe band blijkt tussen haarzelf en haar kinderen. De opvoeding en zorg voor deze kinderen worden niet door verzoekende partij waargenomen aangezien de kinderen volgens haar verklaringen geplaatst blijken te zijn. Er blijkt ook niet dat contact via telefoon en internet vanuit verzoekers herkomstland Algerije niet mogelijk zal zijn. Er blijkt evenmin dat de kinderen mits begeleiding van de moeder of een ander gezinslid of indien ze wat ouder zijn verzoekende partij niet kunnen opzoeken in het land van herkomst. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat de bestreden beslissingen haar verhinderen contact te onderhouden met haar kinderen, of dat zij de band die zij heeft met haar kinderen zal verliezen.

Wat betreft haar privéleven maakt de verzoekende partij voorts niet aannemelijk met welk aspect van haar privéleven de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden derwijze dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk of disproportioneel zouden zijn. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij steeds illegaal, minstens precair op het Belgische grondgebied heeft verbleven en dat zij evenmin gewag maakt van enige economische of verregaande sociale belangen in België. Dit alles afgewogen tegen het gegeven dat zij een jarenlang crimineel parcours heeft afgelegd, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar private belangen het treffen van de bestreden beslissingen verhinderen of disproportioneel maken.

2.16. Waar verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen werd vastgesteld dat: “Betrokkene verklaart psychische problemen te hebben ingevolge zijn preciaire verblijfssituatie. Hij staat zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. B. R. (...) blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te vrezen. Anderzijds weigert hij terug te keren

naar Algerije omwille van redenen die behoren tot de privésfeer. Hij heeft twee kinderen in België die hij wil zien opgroeien. Hij is al langer in Europa dan hij ooit in zijn vaderland is geweest. De feiten waarvoor hij is opgesloten zijn niet recent en bovendien stelt hij dat de Algerijnse autoriteiten nooit een laissez-passer zullen afleveren omdat hij Belgische kinderen heeft. Deze redenen behoren niet tot het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM."

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, Algerije. Verzoekende partij brengt evenwel geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij terugkeer naar Algerije een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan. Zij toont geenszins aan het risico te lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling aldaar. Zij houdt het slechts op een vaag, niet met concrete stukken onderbouwd betoog. Het loutere feit voorts dat zij omwille van haar illegaal verblijf in België en de schending van de openbare orde moet terugkeren naar haar land van herkomst en dat haar tevens een inreisverbod voor de duur van vijftien jaar wordt opgelegd kan bezwaarlijk aanzien worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij niemand meer heeft in Algerije en een terugkeer derhalve moeilijk zal zijn, dient evenwel vastgesteld dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geboren en getogen is in Algerije. Bijgevolg mag er van uitgegaan worden dat verzoekende partij de taal en de gebruiken van het herkomstland kent. Zich terug integreren in de maatschappij aldaar – zelfs indien verzoekende partij geen (familiaal) netwerk aldaar meer zou hebben, wat evenwel ook niet bewezen is – zal enige inspanning vergen maar is, gelet op de omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken, geenszins onoverkomelijk.

Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij moet terugkeren naar een land waar haar economische positie mogelijks slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). Voor zover al kan aangenomen worden dat de materiële omstandigheden bij terugkeer naar het herkomstland erop zouden achteruitgaan, temeer verzoekende partij zich in België op illegale wijze ophoudt en haar levensomstandigheden in België geenszins rooskleurig lijken, dit in tegenstelling tot het land van herkomst waar zij legaal kan verblijven en een leven opbouwen, wijst de Raad erop dat de vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel op zich niet is voldoende om een schending van artikel 3 EVRM aan te tonen (*mutatis mutandis* EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat, naast het feit dat er in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, zij evenmin aantoonst dat de feitelijkeheden die aanleiding hebben gegeven tot de door haar aangehaalde rechtspraak *mutatis mutandis* van toepassing zijn op onderhavige zaak.

Verder blijkt uit het bestreden bevel duidelijk waarnaar de verzoekende partij zich dient te begeven, meer bepaald naar Algerije, zodat zij geenszins ernstig is waar zij betoogt dat het niet duidelijk is wat haar bestemming is. Evenmin is verzoekende partij een staatloze zodat haar verwijzing naar rechtspraak dienaangaande evenmin dienstig is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.17. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonst dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verder blijkt ook uit de bespreking van het tweede middel dat verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonst. Derhalve wordt ook op dat vlak geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

2.18. Verzoekende partij voert voorts de schending aan van de artikelen 21 en 23 van de vreemdelingenwet maar laat na uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde artikelen schenden. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.19. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.19. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van de artikelen 3 EVRM in combinatie met artikel 8 EVRM, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat verzoeker in casu de onder het eerste middel vermelde schendingen herneemt inzake de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat volledigheidshalve de betekenis van art. 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 worden hernomen. Dat de schending van deze beginselen in casu moeten gezien worden in het licht van art. 3 en 8 EVRM.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

A. Artikel 8 EVRM- recht op familie- en gezinsleven

Dat in elk geval de link van het eerste middel met artikel 8 EVRM niet miskend mag worden.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België is, waardoor zijn banden met België sterker zijn dan die met land van herkomst.

Dat het, gezien het bovenstaande, frappant is dat men ervan uitgaat dat verzoeker die ondertussen al geruime tijd in België en in Nederland leeft, woont en werkt en kinderen heeft die in België wonen, en ondertussen zich in die mate verbonden voelt met België, zich ook wel zomaar terug zal aanpassen aan land van herkomst.

Dat er volgens verwerende partij blijkbaar geen familiaal beletsel voor het nemen van de bestreden beslissing is, aangezien hij geen feitelijk gezin vormt met zijn kinderen.

Dat er gesteld wordt dat verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde negatieve impact heeft op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont. Dat verwerende partij toegeeft dat dit een negatieve impact zal hebben, maar dat dit enkel niet dezelfde impact zou zijn als wanneer het gezin samenwoont. Dat verwerende partij echter geen rekening houdt met het belang van de kinderen.

Dat verzoeker in België heeft gewerkt.

Het staat immers vast dat de bestreden beslissing, welke een einde maakt aan een zeer lang verblijf van onbepaalde duur, een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Dat hieruit volgt dat er een belangenafweging moet worden uitgevoerd op basis van artikel 8 EVRM zoals uiteengezet in de zaken Boultif, Üner en Maslov:

« 48. La Cour n'o connu que d'un nombre restreint d'affaires dans lesquelles le principal obstacle à l'expulsion résidait dans les difficultés pour les époux de demeurer ensemble et, en particulier, pour un conjoint et/ou des enfants de vivre dans le pays d'origine de l'autre conjoint. Elle est donc appelée à définir des principes directeurs pour examiner si la mesure était nécessaire dans une société démocratique.

Pour apprécier les critères pertinents en pareil cas, la Cour prendra en compte la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant, la durée de son séjour dans le pays d'où il va être expulsé, la période qui s'est écoulée depuis la perpétration de l'infraction ainsi que la conduite de l'intéressé durant cette période, la nationalité des diverses personnes concernées, la situation familiale du requérant par exemple la durée de son mariage, et d'autres éléments dénotant le caractère effectif de la vie familiale d'un couple, le point de savoir si le conjoint était au courant de l'infraction au début de la relation familiale, la naissance d'enfants légitimes et; le cas échéant, leur âge. En outre, la Cour examinera tout autant la gravité des difficultés que risque de connaître le conjoint dans le pays d'origine de son époux ou épouse, bien que le simple fait qu'une personne risque de se heurter à des difficultés en accompagnant son conjoint ne saurait en soi exclure une expulsion » [...].

Het Hof stelt ook wat het doel van de belangenafweging is:

« 70. La Cour souligne que si les critères ressortant de sa jurisprudence et énoncés dans les arrêts Boultif et Uner visent à faciliter l'application de l'article 8 par les juridictions internes dans les affaires d'expulsion, leur poids respectif varie inévitablement selon les circonstances particulières de chaque affaire. En outre, il y a lieu de garder à l'esprit que, lorsque, comme en l'espèce, l'ingérence dans l'exercice par le requérant des droits protégés par l'article 8 poursuit le but légitime de la défense de l'ordre et de la prévention des infractions pénales (paragraphe 67 ci-dessus), les critères susmentionnés doivent finalement aider à évaluer dans quelle mesure le requérant risque de provoquer des troubles ou de se livrer à des actes criminels » [...].

Verwerende partij gaat bijgevolg niet voldoende in op de bovenstaande elementen in het kader van de belangenafweging van artikel 8 EVRM. Daardoor schendt ze artikelen 3 en 8 EVRM in combinatie met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verwerende partij zich beperkt tot het vermelden van één en andere elementen zonder een gezamenlijke analyse/afweging te maken van deze elementen.

Dat bijgevolg verwerende partij art. 8 EVRM in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Dat op zijn minst, verwerende partij had moeten uiteenzetten om welke redenen zij zulke belangenafwegingmethode niet heeft gebruikt of ten minste om welke redenen de positieve elementen van verzoeker niet werden gebruikt.

Dat er een schending dient vastgesteld te worden van de motiveringsplicht.

B. Art. 8 EVRM- proportionaliteit van de inmenging in het licht van de rechtspraak van het EHRM.

Dat verzoeker meent dat de inmenging disproportioneel is.

Dat op basis van de methode van belangenafweging uiteengezet door het Europees Hof verzoeker het volgende wenst uiteen te zetten:

1. Veroordeling

Dat betreffende zijn veroordelingen, verzoeker niet betwist dat deze ernstig zijn.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij hiervoor ernstig werd veroordeeld door de Belgische Staat en dat hij zijn straffen hiervoor ondergaat.

Dat niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod kan betekend worden met als enige motivering verwijzing naar een veroordeling zonder meer.

II. De duur van zijn verblijf in het land

Verzoeker verblijft meer dan 20 jaar in België en Nederland.

Verzoeker heeft zich hier gevormd en heeft hier ook gewerkt.

Verzoeker heeft zijn kinderen in België.

Verzoeker heeft hier al die tijd gewerkt.

III. Periode van berouw

Verzoeker heeft al meerdere malen spijt getoond van wat hij heeft gedaan.

IV. De familiesituatie van de eiser

Verzoeker heeft kinderen in België. Verzoeker doet zijn best om een goede vader te zijn voor zijn kinderen en wilt hen dan ook opvangen en een echte vader zijn.

Verder heeft verzoeker nog familie en vrienden in België. Hij wilt deze banden blijven onderhouden. Dit gaat niet vanuit land van herkomst.

Dat verzoeker een echte relatie wilt met deze mensen, niet louter via de moderne communicatiemiddelen.

V. Gebrek aan banden in land van herkomst

Verzoeker heeft geen banden meer in Algerije.

Dat verzoeker reeds geruime tijd in België en Nederland leeft.

Dat hij sedertdien nooit meer definitief terugkeerde.

Dat hij dus aldaar ook geen bezittingen, familie of vrienden meer heeft.

Dat verzoeker bijgevolg nauwelijks tot geen effectieve banden meer heeft met land van herkomst.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het eerste middel dat moet worden beschouwd als volledig uiteengezet.

Dat om deze redenen de bestreden beslissing disproportioneel is.

C. art. 22 en 23 van de Vreemdelingenwet in het licht van het eerste en het tweede middel.

Artikel 22 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 ■ De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid : 1° de gevestigde onderdaan van een derde land; 2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet; 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel."

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt:

" § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan in deze artikelen sprake is, werden onderworpen aan een toetsing van het Hof van Justitie. Uit de rechtspraak blijkt dat:

"[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]. Maar "[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H. T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"(Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20). De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij "geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een

terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november.2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken."

De wetgever benadrukte wel "dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip "dwingende redenen van nationale veiligheid". Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25). Dat de situatie in zijn geheel dient onderzocht te worden.

De procedurele waarborgen zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet bieden volgens de wetgever voldoende bescherming tegen willekeur. Ze zouden een rechtvaardig evenwicht hebben tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen. (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl.St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt gegeven. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

"Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling." (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18)."

Dat deze belangenafweging in casu niet gedaan werd waardoor de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat deze schending zich niet beperkt tot het beoordelen van het persoonlijk gedrag van verzoeker, maar ook ruimer moet gesteld worden dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Er is enerzijds het feit dat verzoeker hier al geruime tijd woont en men zonder meer aanneemt dat er geen onoverkomelijke obstakels zijn om zich elders dan in België te integreren.

Dat met deze beslissing geen rekening werd gehouden met alle elementen uit het dossier.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. "

2.20. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- /privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Verzoekende partij kan geenszins voorhouden dat zij – omwille van haar jarenlang illegaal, minstens precair verblijf – moet beschouwd worden als een gevestigde vreemdeling in de zin van de rechtspraak van het EHRM. Haar betoog dienaangaande en waar zij verwijst naar de criteria ontwikkeld in de zaken Boultif, Üner en Maslov is dan ook niet dienstig.

Inzake een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de

samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt vooreerst dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven en het privéleven van de verzoekende partij: *“B. R.(..) heeft twee minderjarige kinderen. Hij is gescheiden van hun Belgische moeder op 28.06.2017. De twee minderjarige kinderen zijn volgens betrokkene geplaatst door toedoen van hun moeder. De verwijdering van het grondgebied van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde negatieve impact op het leven van deze kinderen als wanneer het gezin samenwoont, des te meer het niet uitgesloten is dat de kinderen hun afwezige ouder in diens land van oorsprong bezoeken en/of dat zij regelmatige contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen. De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen passen aan nieuwe situaties. Wat zijn banden met zijn gezin betreft is het vonnis van 08/01/2020 zeker vermeldenswaardig. De rechter haalt feiten aan die bijzonder ernstig zijn en getuigen in hoofde van beklagde van een flagrant gebrek aan normbesef, een agressieve ingesteldheid, een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van zijn ex-echtgenote en een gebrek aan respect voor een beslissing van de procureur des konings en een vonnis van de familierechtbank, waarbij een tijdelijk huisverbod en contactverbod werd opgelegd. Bovendien stelt de rechter dat de beklagde uit de voorgaande veroordelingen geen enkele lering heeft getrokken. Betreffende zijn gezin dient vastgesteld te worden dat het hebben van kinderen in België de betrokkene er ook niet van weerhouden heeft om op regelmatige basis strafbare feiten te plegen. Er wordt niet betwist dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van de betrokkene. Huidige maatregel is echter noodzakelijk ter vrijwaring van de openbare orde en veiligheid. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het gevaar dat de betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de persoonlijke en gezinsbelangen die hij kan doen gelden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM lijkt dat de inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en wanneer een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Vermeldenswaardig is dat B. R. (..) gezinshereniging heeft aangevraagd met zijn jongste dochter. Rekening houdend met wat vooraf gaat werd op 10.04.2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen. Op 31.08.2020 werd het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 8 van het EVRM wordt in onderhavige beslissing dus niet geschonden.”*

De Raad herhaalt dat hij de verwerende partij in deze afweging kan volgen en verwijst naar zijn bespreking dienaangaande van het eerste middel. Nu verzoekende partij niet betwist dat zij niet samenwoont met haar kinderen, dat de voornaamste zorg ook niet door haar wordt waargenomen en dat de contacten met de kinderen via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in het herkomstland kunnen onderhouden worden, maakt zij niet aannemelijk dat het hoger belang van de kinderen geschonden wordt door de bestreden beslissingen.

Vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt voorts dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. Verzoekende partij verwijst wel naar het feit dat zij al jarenlang op het Belgische grondgebied verblijft en hier ook gewerkt heeft, maar zij gaat eraan voorbij dat haar verblijf in België steeds illegaal of precair was. Zij was enkel tijdelijk toegelaten in België te verblijven (en te werken) in afwachting van de behandeling van haar verblijfsaanvragen. Verzoekende partij diende er zich in deze omstandigheden dan ook van bewust te zijn dat zij, bij afwijzing van haar aanvragen, alsnog het grondgebied diende te verlaten en het privéleven in België dus evenzeer precair was.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* van 8 april 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Verzoekende partij overtuigt geenszins dat haar concrete zaak zou getuigen van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld, temeer gelet op haar criminele historiek in België.

Verder toont verzoekende partij ook niet aan dat zij in haar land van herkomst niet eveneens kan werken en zo kan zorgen voor haar levensonderhoud. Andermaal wordt er ook op gewezen dat verzoekende partij geboren en getogen is in Algerije en – hoewel een terugkeer enig aanpassingsvermogen zal vergen – haar kennis van de taal en de gebruiken in het herkomstland haar zal helpen zich opnieuw gemakkelijk terug te integreren, zelfs indien zij niemand meer zou hebben om op terug te vallen in het herkomstland. Verzoekende partij die 37 jaar is en waarvan niet blijkt dat zij enig medisch probleem heeft die een terugkeer verhindert, toont met haar betoog niet anderszins aan. Verzoekende partij maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat zij in haar land van herkomst niet opnieuw een privéleven kan leiden of zulks niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissingen haar persoonlijke belangen op disproportionele wijze heeft benadeeld, temeer in het licht van haar criminele historiek waaruit blijkt dat zij door haar gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en zij zich niet laat tegenhouden door eerdere veroordelingen om in crimineel gedrag te vervallen.

Een schending van 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.21. Waar de verzoekende partij nog een schending aanvoert van de artikelen 22 en 23 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat deze artikelen in casu niet van toepassing zijn. Deze artikelen handelen namelijk over de beëindiging van een verblijf terwijl verzoekende partij nooit toegelaten werd tot verblijf. Dit onderdeel van het tweede middel is dan ook onontvankelijk.

Waar verzoekende partij voorts nog een gans betoog voert over de schending van de openbare orde en het belang van een belangenafweging verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande van het eerste middel als van het tweede middel.

2.22. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER